

Pirtin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

”Me haluamme nähdä Jeesuksen”

Onko tuo sinun pyyntösi? Haluatko sinä nähdä Jeesuksen? Luetko sinä Raamattuasi ja menet Sanan kuuloon nähdäksesi Jeesuksen? Sinusta tuntuu kysymys ehkä oudolta. Tai kenties olet kauankin rukoillut ja pyytänyt saavasi nähdä Jeesuksen, mutta tuntuu vain, että Hän on kaukana kirkkaudessaan ja sinä kiinni maassa ja synneissäsi.

Evankeliumi kertoo muutamista kreikkalaisista, jotka esittivät tuon pyynnön Jeesuksen opetuslapsille. Kreikkalaisista ei kerrota enempää, mutta sensijaan Jeesuksesta. Jos opetuslapset olivat odottaneet, että Jeesus ilostuisi pyynnön kuullessaan, saivat he täysin pettyä. ”Mutta Jeesus vastasi heille sanoen”, jatkuu kertomus, ”Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan. Jos nisunjyvä ei putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin, mutta jos se kuolee, niin se tuottaa paljon hedelmää” Jeesus alkaa puhua kärsimystiestään. Hän kuulee tuossa pyynnössä syntiinlangenneen ihmismisuvun pyynnön. Hän kuulee siinä tulevien sukupolvien monien yksinäisten ja hyljättyjen taistelijoiden salaisen sydämen huokauksen. Hän kuulee siinä sinun ja minun pyyntöni: »Minä haluaisin nähdä Jeesuksen, nähdä Jeesuksen Vapahtajanani, syntieni sovittajana, voiman antajana.» Sentähden se muistuttaa Häntä Hänen tehtävästään maailman syntien sovittajana ja Hänen tietään siihen kirkkauteen, jossa maailma voi nähdä Hänet Vapahtajana ja Lunastajana. Ei se tie suinkaan ole ulkonaisen kunnian ja voiton tie. Se on nisunjyvän kuolemisen tie, häpeän ja pilkan kantamisen tie. Mutta sen tien Hän kulkee. Hänen kiitoksekseen tulevat pilkkasanat ja herjaus, Hänen kunniakseen suurin häväistys ja Hänen kuningaskruunukseen orjantappurakruunu. Hän tulee niin alas, ettei kenenkään, joka todella haluaa nähdä Hänet, tarvitse pelätä olevansa liian alhaalla, liian syntinen, uskaltaakseen katsoa Häneen. Hän on meidän tasollamme, sinun ja minun. Ei meidän suinkaan tarvitse ”kiivetä” johonkin ylemmäksi Sakkeuksen tavoin. Ei meidän tarvitse pyrkiä parantamaan itseämme nähdäksemme Jeesuksen. ”Astu alas”, sanoi Jeesus Sakkeuksellekin. Siellä alhaalla kulkee Jeesus. Häneen katsoen me Hänen voimassaan kuljemme ylöspäin, kohti kirkkautta. Hän on

kallio, joka seuraa meitä (1 Kor. 10: 4). Kallio, joka ravitsee meitä armon hunajalla (Ps. 81: 17), ainosyntyinen Poika, täynnä armoa ja totuutta (Joh. 1: 14).

Oletko oikein totisella sydämellä pyytänyt saada nähdä Jeesuksen? Oletko tehnyt itsellesi selväksi, mitä tuo pyyntösi merkitsee sinulle? Ehkä sinä olet väärällä tavalla ”alhaalla”, sydämelläsi kiinni maassa ja maallisissa.

Ylimmäispapillisessa rukouksessaan Jeesus sanoo: ”Isä, minä tahdon, että missä minä olen, siellä nekin, jotka sinä olet minulle antanut, olisivat minun kanssani, että he näkisivät minun kirkkauteni.” ”Olisivat minun kanssani, — että näkisivät —.” Uskallatko sinä lähteä Jeesuksen kanssa nisunjyvän kuolemisen tielle? Eikö meissä usein ole niin paljon tuota jyvää, joka ei putoa maahan eikä kuole, jyvää, joka jää maan pinnalle, sisään multaamatta. Mekin haluamme olla ”pinnalla”. Me haluamme lekotella itseihailun ja ihmiskiitoksen paisteessa ja jäämme juurettomiksi, kaikkien tuulten heiteltäviksi. Niin me vähitellen kuivumme sisäisesti, käperymme omaan itseemme, omaan tärkeitemme ja ”jäämme yksin”. Ja kuitenkin haluaisimme nähdä Jeesuksen. Tahdoisimme päästä osallisiksi Hänen hyvistä lahjoistaan, tahtoisimme Hänen antamansa rauhan, nöyryyden, rakkauden, mutta sydämemme haltijaksi emme tahtoisivat Häntä päästää. Tahtoisimme kulkea omaa tietämme ja kuitenkin nähdä Jeesuksen. Ilmestyskirjassa sanotaan perille päässeistä: ”Nämä ovat ne, jotka seuraavat Karitsaa, mihin ikinä Hän menee.” Jos sinä haluat nähdä Jeesuksen, on sinun seurattava Häntä sitä tietä, joka vie kuolemiseen. ”Jos se kuolee, niin se tuottaa paljon hedelmää.” Ehkä Herran täytyy kuljettaa sinua pimeiden tunnelien läpi. Ehkä sinun täytyy tuntea olevasi maahan ja pimontoon mullattuna, jyrän alla. Ole rohkea niinä aikoina. Silloin olet Herraa lähellä. Silloin juuri Hän katsoo sinua rakastavalla katseellaan ja tahtoo, että kääntäisit katseesi Häneen, et näkisi ketään muuta kuin Jeesuksen yksinänsä. Ne ovat aikoja, jolloin nisunjyvä itsessään pehmenee ja kuolee, mutta sitä mukaa kuin se tapahtuu, versoo elinvoimainen, hedelmää kantava kasvi. Olet tunteva

(Jatk. 12. siv.)

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

N:o 4

Päätoimittaja: Toivo Salomaa

1956

Viljapellot

*Viljavainiot vaalenee.
Katso, kuukaudet kulkee!
Taivas syksyksi korkeene,
suvi ovensa sulkee.
Vehnä kasvaa ja lustekin;
Ajan enkelin sirppeihin
taittuu korret ja korret.*

*Valvo silmänä Kylväjän
luona peltesi sarkain
Paha suojassa pimeän
kylvää lustetta varkain.
Uskollisuutta kysytään
Jumalan täyttäissä kylvöllään
taivaan riikien orret.*

AARI SURAKKA
(Raitis nuoriso XIII)

Opiston juhannusjuhlilta

"Jumala on varmaan erikoisesti rakastanut Suomen kansaa, kun on antanut sille näin kauniin maan", sanoi keran eräs Suomessa vierailut egyptiläinen. Nämä vieraan maan kansalaisen sanat tulivat mieleeni astellessani aivan kuin pyhäisen rauhan täyttämässä ilmapiiressä Kohtavaaran pysäkiltä rakkaaseen opistokotiin juhannusjuhlille.

Tuntui, kuin Jumalan valtasuuruus ja voima kuvastuisi Pohjois-Karjalan jylhissä vaaroissa ja taas Hänen rakkautensa ja lempeytensä niemissä, lahdissa, saarissa ja salmissa sekä sinisen veden tyynessä pinnassa. Mutta ei vain luonto yksin puhunut, myöskin opiston seinällä oleva krusifiksi ja sen kehykseksi asetettu vihreä köynnöskasvi kertoivat tulijalle siitä, että Jeesus elää. Juhlan tuntuja lisäsivät vielä kauniit kukka-asetelmat ja lukuisat juhannuskoivut. Opistokoti oli taas valmistunut sulkemaan suojiinsa toveriliittolaisten ja ystävien piiriin.

Juhlaa alkamaan kiipesimme Kohtavaaran laelle. Yhtenäisen jono kapealla polulla pyrkimässä ylöspäin toi mieleen kaidan tien ja taivaan kotiin vaeltavat Herran omat. — Veisasimme useita virsiä. Johtaja puhui valon juhlasta ja valossa vaeltamisesta ja että valossa vaeltava vihaa pimeyttä. Kuulimme myös useita toveriliittolaisten esittämiä runoja, joissa ylistettiin Jumalan kunniaa luonnossa sekä Pertti Kokin puheen Johannes Kastajan päivän sanomasta: "Katso Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin". Toveriliittolaisista muodostettu kuoro lauloi Siionin Kanteleen laulun "Soi, kannel kaunis soi".

Vaaralta siirryimme Metsämökin rantaan kokkojuhlaan. Sinne saapui myös opistolta Kajaaniin muuttanut agronomi Karjalainen perheineen. Meitä kehoitettiin juoksemaan kestävinä ja vaeltamaan silmät luotuina Jeesuskeeseen, varoitettiin salaamasta syntejä ja opastettiin Armahtajan luokse. Kaksinlauluna kuulimme kauniisti esitetyn "Turvissa taivaan". Johtaja muistutti vielä siitä, että mitä lähempänä Jeesusta elämme, sitä

"lämpimämpää" meillä on, niinkuin niiläkin, jotka olivat lähellä kokkotulta ja että meidän pitäisi kantaa kortemme yhteiseen kekkoon, antaa lahjamme ja kykymme Herran palvelukseen.

Kokkojuhla päättyi yhteen ääneen vaikuttavasti lausuttuun Herran siunaukseen.

Juhannusjuhlan aamuhartaudessa puhui toveriliittolainen Pekka Lehikoinen aiheenaan Jesajan 54. luvusta sanat: "Mutta minä armahdan sinut iankaikkisella armolla, sanoo Herra, sinun lunastajasi."

Jumalanpalveluksessa johtajan pitämästä saarnasta jäi mieleen sellainen ajatus, että vaikka Herodes kuunteli mielellään Johannesta ja pelkäsi häntä ja tuli murheelliseksi, kun Herodiaan tytär oli pyytänyt Johannes Kastajan päätä, ei hän valansa ja pöytävieraittensa tähden tahtonut hyljätä pyyntöä. Samoin mekin saatamme ihmispelosta toimia vastoin omantuntomme ääntä.

Klo 13.00 alkoi päiväjuhla. Keväällä päättyneen vuosikurssin musiikkikerho esitti kaksi kaunista laulua ja saman kurssin edustajista Terttu Lankolainen lausui Pohjanpään runon "Sä rakastat" ja Taimi Veikkolainen Waltarin runon "Kristus-pää". Sosiaalishteeri Liisa Kuittinen ja seminaarilainen Erkki Korhonen puhuivat aiheesta: "Elämä ja yltäkylläisyys", todeten, että vain Jeesusen lähellä, hänen paimenhoidossaan, voidaan elää yltäkylläistä elämää. Seija Räsänen esitti yksinlaulua ja opettaja Vakkilainen puhui kaiken ajallisen katoavaisuudesta aiheenaan sanat: "Ruoho kuivuu ja kukkanen lakastuu, mutta meidän Jumalamme sana pysyy iankaikkisesti". Opiston juhlissa usein esiintynyt Kielo Jänönen helkytteli laulullaan kiitosta Herralle ja Sakari Pennanen puhui. Runo "Olen Jumalan laps", välitti terveiset Satakunnasta tulleelta toveriliittolaiselta. Päiväjuhlan päättyttyä saimme kehoituksen kuunnella Jumalan puhetta luonnossa. Koska sää oli hyvin ihanteellinen, noudattikiin moni annettua kehoitusta.

Juhlaväki oli vähentynyt melkoisesti, kun kokoontuimme iltajuhlaan. Johtajatar puhui Malak. 2:16 johdolla aiheesta: "Minä vihaan hylkäämistä, sanoo Herra, Israelin Jumala". Jumala on uskollinen ja Hänen lupauksensa järkkymättömät. Hänen rakkautensa ei petä. Meiltä kysytään, synnyttääkö Hänen rakkautensa meissä vastarakkautta ja halua kiitokseen, ylistykseen ja palvelemiseen, sillä elämä on meille lahja ja tehtävä. Jos me hylkäämme Herran, menetämme elämän parhaan sisällön: ilon Herrassa. Agronomi Vesterinen puheessaan varoitti meitä mukautumasta tämän maailman mukaan ja toi esille myös vastuun toisista. Lauloimme useita Siionin Kanteleen lauluja ja myöskin rouva Honkanen esitti yksinlaulua. Teol. kand. Pirkko Turunen Pielisjärveltä valotti meille isänmaan ja kotiseudun merkitystä. Veisasimme virren 462 "Sun kätes, Herra, voimakkaan suo olla turva Suomenmaan". Pienen väliajan jälkeen kuultiin isänmaa- ja kotiseutukäsitteseen läheisesti liittyvä Pohjanpään runo "Karjalan virsi". Rouva Honkanen lauloi ja Terttu Lankolainen esitti Pohjanpään runon "Rukous" ja Taimi Veikkolainen Lounasheimon runon "Itkisinkö — Kysyisinkö". Varsinainen juhlanusjuha päättyi.

Opistolle jääneet toveriliittolaiset kuuntelivat sunnuntaina radiosta merimieslähetyksen jumalanpalveluksen ja iltapäivällä olimme mukana opiston lasten Japanilähetyksen hyväksi järjestämässä kokkojuhlassa Salomaan rannassa. Lapset puhuivat, lauloivat ja lausuiivat ja järjestivätpä vielä tietokilpailunkin, jonka Kari Karjalainen voitti, Salomaan sedän tullessa toiseksi. Japanilähetykselle kertyi "pääsymaksuista" useita satoja markkoja. "Lyhteeseen on pienimpäänkin Herra Jeesus mieltynyt". Saimme velvoittavan esimerkin. Samana iltana kokoontuimme vielä Nurmeksen kirkkoon oppikoululaisten konfirmatitilaisuuteen. Siellä johtaja puhui aiheesta: "Pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi kruunuasi". Varmaan monelle mukanaolleelle tuli mieleen oma rippikouluaika, annetut lupaukset ja lankeemukset. — Me olemme voimattomat, mutta Jeesus on lupauksensa mukaan kanssamme joka päivä.

"V a n h u s".

Terveisiä Kokkolasta

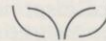
"Miehet, veljet ja isät, kuulkaa." (Apt. 7: 2)

Yllämainittu raamatunlause oli tunnukseksi tämän vuoden pyhäkoulujuhalla, joita vietettiin Kokkolassa. Sain olla siellä mukana Polvijärven seurakunnan lähettämänä. Edustajia siellä oli ympäri Suomea.

Juhla oli sekä virkistävä että samalla myöskin opettava ja innostava. Meille teroitettiin sitä, kuinka tärkeällä Jumalan työsaralla olemme saadessamme olla mukana pyhäkoulutyössä, kuinka suuri Jumalan armo on osaksemme tullut, kun meille on uskottu tehtäväksi viedä sanaa Jumalan valtakunnasta, Hänen suuresta rakkaudestaan, noille kaikkein pienimmille. "Sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta." Mutta tällä työsaralla on kova puute miehistä. Heitä tarvitaan. Juuri poikien saamiseksi pyhäkouluun tarvittaisiin miespyhäkoulunopettajia. "Miehet, veljet ja isät, kuulkaa." Tässä on teille tehtävä. Älkää katsekko vain itseenne ja omaan huonouteenne, vaan ottakaa tuo tehtävä Jumalan kädestä. Hänen ohjaamana työhön on kantava hedelmää. Hän on siunaava työntekijänsä.

Kaikki noilla juhlilla mukana olleet pyhäkoulunopettajat vakuuttivat, että kun on ryhtynyt pyhäkoulutyöhön, ei siitä voi luopua koskaan. Työhön kiintyy lujin sitein. — Hyvä toveriliittolainen! Jos Sinulle ei ole vielä valjennut se työmuoto, jolla voisit Herraasi palvella, etkö näe tässä mahdollisuuttasi? Sinuakin tarvitaan pyhäkoulutyössä. Pyydä, että Jumala ohjaisi Sinut tähän työhön. Jos olet jo pyhäkoulunopettaja, kiitä siitä. Se on Jumalan lahja Sinulle.

Taimi Veikkolainen

Uuden työkauden alkajaisjuhlat pidetään lokakuun 21. päivänä, alkaen jo ed. iltana. Puhujiksi tulevat mm. prof. Vuorinen, past. Penttinen ja piirisiht. Vappula. Tervetuloa! Työkausi alkaa jo 18. päivänä. Muutamia tyttöoppilaitten paikkoja on vielä vapaana.

Sapporon kirje

Rakkaat Pirtin Viestin lukijat!
Rauhaa ja iloa Jeesusksessa, Vapahtajassamme toivotan teille kaikille!

Kesä alkaa taas kallistua loppuaan kohti. Tämä on neljäs kesä, jonka olen viettänyt Japanissa. Viikko sitten palasin kotiin kahden viikon matkalta etelään.

Noin kolmen tunnin juna- ja automatkan päässä Tokiosta Hakone-nimisessä vuoristossa, siellä eräässä suuressa hotellissa, oli heinäkuun 24—27 pv:ään Japanin kristillisten lastentarhojen opettajien kokous. Samanlainen kokous oli viime vuonna täällä Sapporossa. Osanottajia oli lähes kuusisataa. Meidänkin lastentarhan opettajat olivat kaikki mukana. Se oli oikein hyvä kokous luentoineen, puheineen ja keskustelutilaisuuksineen. Ohjelma oli hyvin tiivis: Aamulla seitsemältä iltaan yhdeksään asti, melkein ilman vapaa-aikoja, istuttiin tatamilla esityksiä kuunnellen tai keskustellen ryhmissä.

Iltaisin ennen nukkumaan menoa kylvimme ulkona olevassa, lamppujen valoisemassa kuumassa lähteessä.

Etäi Hakonen kokouksen päätyttyä matkustimme Tokion kautta Suvaan, jossa oli tämän oman kirkkokuntamme naisten piirien kesäkokous. Se oli kodikas kokous eräässä Shimosuwan pienessä rauhallisessa hotellissa, jossa oli myös kuuma lähde ja aito japanilainen puutarha lammikoineen ja solisevine vesiputouksineen. Osanottajat olivat suurimmaksi osaksi ennestään tuttuja Tokion, Suwan, Iidan ja Akahon kirkkojen naisia. Meikäläiset naislähetit olivat myös melkein kaikki mukana. Tämä kokous oli heinäkuun 27—29 pv:ään.

Koska meillä oli aikomus mennä vielä Karuizawassa elokuun 1—4 pv:ään pidettävään luterilaisten kirkkojen lastentarhojen opettajien kokoukseen, oli meillä vielä muutama päivä aikaa olla Suwassa. Martta Laitinen otti meidät koko seitsemän-henkisen joukkomme luokseensa Okayaan. Sieltä käsin sitten vie-

railimme eräänä päivänä Jenni Airon luona Shimosuwassassa yhdessä Shimosuwan lastentarhan opettajien kanssa. Meillä oli oikein hauska ja virkistävä yhdessäolon hetki.

Martta Mieron luona Kamisuwassassa, jossa Ragna Remahl ja Ilma Ruth Aho olivat kesälomaa viettämässä, myöskin vierailimme. Yhtenä päivänä kiertelimme Okayassa ja kävimme katsomassa mm. silkkimatoja. Osa opettajista kävi vielä Iidassa, joka on Suwasta noin 2—3 tunnin junamatkan päässä.

Niin oli sitten jäljellä vielä viimeinen kokous yli tuhat metriä merenpinnasta olevassa Karuizawassa. Kokouspaikkana oli jälleen hotelli kuumine lähteineen tulivuori Asaman läheisyydessä.

Osanottajia oli noin sata, pääasiassa etelä- ja keski-Japanista, jossa on eniten luterilaisia kirkkoja. Hokkaidossa ei ole kuin tämä meidän lastentarhamme (luterilaisia nim.), lukuunottamatta amerikkalaisen Missouri-synodin lastentarhoja. Sikspä me hokkaidolaiset olimme aivan erikoisen huomion kohteena, mikä tuntui hiukan kiusalliselta, koska emme olleet osanneet sellaiseen valmistua. Mutta joka tapauksessa kokous oli oikein antoisa ja yhdistävä. Vahinko vain, että olimme jo niin väsyneitä, että emme jaksaneet oikein virkeinä olla mukana, sillä ohjelma oli täälläkin tiivis: aamulla kuudesta ilta-kymmeneen.

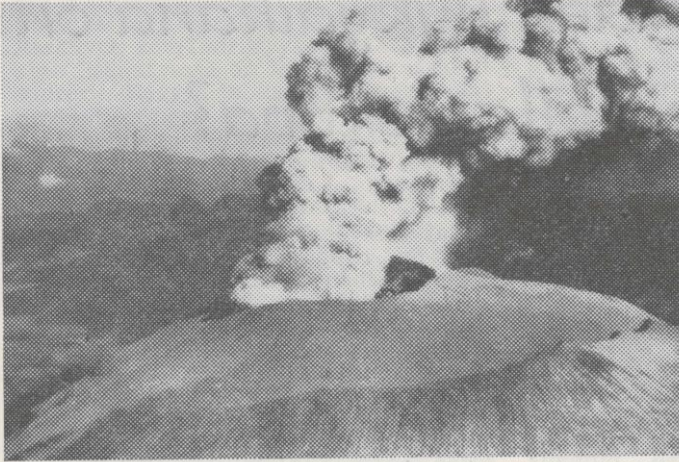
Karuizava oli ihanan viileä paikka varsinkin aamuin ja illoin. Mutta kun juna kuljettuaan kahdenkymmenenkuuden tunnelin läpi laskeutui vuoristosta tasangolle, oli kuin olisi tullut saunaan. Tokion seudulla on tosiaan kuumuus kesällä sietämätön. Niihin aikoihin oli lämmintä 35 astetta. Paluumatkalla viivymme pari päivää Tokiossa. Säälimme niitä miljoonia ihmisiä, joiden täytyy viettää koko kesä sellaisessa kuumuudessa. Itse olimme siinä onnellisessa asemassa, että pääsimme sieltä pois.

Lastentarha alkaa taas viikon kuluttua ja sitten onkin kiirettä yhtä mittaa aina joulun asti. Yritämme taas kaikessa heikkoudessamme kylvää Jumalan sanan siementä lasten sydämiin. Rukoilkaa tekin siellä siunausta sille kylvötyölle, että kerran täältäkin korjattaisiin lyhteitä taivaaseen.

Sapporossa, elokuun 15 pnä 1956.

Kaisu Piirainen.

Asama purkautuu

(A. V. Jaakkolan runosta: Japani)

*Maa kaunis saarilla idän,
maa nousevan auringon,
niin rakkaana sitä pidän,
työsarkamme siellä on,
Sen vuoristot lumihuippuineen
ja kirkkaine vuorivirtoineen
ja rintein värikylläisin
mä nähdä tahtoisin.*

*Maa kaunis täynnä on uhkaa,
tuho vaaniva povessaan.
Tulivuorten tulta, tuhkaa
se valmis on antamaan.
Min ihminen väivoin raatoi maas',
sen hetkessä kaiken kaatoi taas
yks isku kovan kohtalon:
maa järkkyy levoton.*

... aina maanääriin
saakka. Myöskin nou-
sevan auringon maa-
han. Älkäämme pettä-
kö Vapahtajamme
luottamusta! Kestääkö
ketju Sinun kohdal-
tasi?

Tuo "kanssa vaarojen
tuttu" kaipaa kipeästi
elämälleen lujaa perus-
taa. Sellainen on vain
Kristuskallio. Meikin
voimme rukouksin teh-
dä lähetystyötä joka
päivä. Toveriliittolaisi-
na on osuutemme eri-
tyisesti muistaa Kaisua
ja tukea hänen työ-
tään.

Toveriliittolaiset! Huomio! Huomio!

Nyt on taas tekeillä jotain. On nimittäin arpajaiset opistomme hyväksi. Arpojen myymiseen on lääninhallituksen lupa koko läänin alueella. Toveripäivilähän asiasta jo keskusteltiin ja Toveriliitto lupautui hoitamaan arpojen myynnin. Nyt on asia toteutumisvaiheessa. Tarvitaan kaikkien toveriliittolaisten yhteisrynnistystä.

Muutamille on jo lähetetty arpapussi, mutta pyydetään, että jokainen toveriliittolainen tai opiston ystävä, joka ei ole vielä saanut arpoja ja haluaisi olla tässä yhteisessä yrityksessämme mukana toimimassa, ilmoittaisi haluamansa arpojen määrän ja osoitteensa kudonnanopettaja Aune Surakalle os. Kansanopisto, Kohtavaara. Arvan hinta on 50:—, Voittoina on Upo-pesukone, polkupyörä, erilaisia arvokkaita käsitöitä, kuten täkänä, kahvipannunmyssyjä, sohva-tyynyjä, hartialiinoja ynnä muita liinoja. Lupa kestää marraskuun loppuun ja arvonta suoritetaan 5. 12. -56. Arvat ovat 50:n kpl pusseissa. Aikaa ei ole paljon hukattavana, joten tilaa ensitilassa ja lähde sitten reippaasti liikkeelle yhteisen asiamme hyväksi. On hauskaa, jos meidän onnistuu tällä tavallakin tehdä jokin opistokotimme auttamiseksi. Siis yritämme.

Minkätähden nykyaikana on vaikea olla uskova?

Teemme ensin apukysymyksen: Onko nykyaikana vaikea olla uskova? Onko vaikea pysyä uskossa? Millaisia vastauksia saamme?

Uskova nuorukainen joutuu sotaväkeen. Siellä mies punnitaan, koetellaan, otetaan selville, mikä hän on miehiään. Ajan ilmiöihin otetaan kanta, keskustellaan elämän asenteesta. Monien asenne on rempseä, antaamennä-tyylinen. Viina, naisseikkailut, korttipeli, pinnaus kuuluvat asiaan. Pian erottuu joukosta kiroilematon, raitis, raamattua lukeva toveri. Hän on silmätikku ja ollapa, jos hänellä on yksikin puute tai heikkous, kyllä saa tuntea ivan, pistopuheet ja joukkohengen sivallukset. Ei ole helppo säilyä, ei helppo tunnustaa ja olla rauhällisin mielin.

Entä opistosta palannut nuori. Siellä opistossa hän syttyi ja tunki kodin ympärillään. Laulu kaikui, yhteinen raamatun tutkistelu oli luonnollinen asia, rukous yhdisti. Kotiin palattua on kaikki toisin. Moni jää näivettymään yksin. Kodin elämäntahti ei anna erityistä tukea, vaikka ei vastustettaisikaan. Ja viikonvaihe on tuskallinen, kun lauantaisin ja sunnuntaisin muut nuoret menevät lavoille ja iltamiin ja uskova nuori ei tiedä, minne menisi. Orpous on ahdistava, poltto rinnassa ankara. Lähdit sunnuntaiaamuna kirkkoon, se vähän auttoi, mutta saitko palata yhtä yksin kuin sinne menit. Ei ollut helppoa.

Usein näyttää, että uskovaksi tunnustautuminen lisää asianomaisen kärsimyksiä. Jos perheessä mies juo, on vaimon jokaiseen nuhteluun valmiina vastaus: sellainen sinäkin olet, vaikka olet olevinasi uskovainen. Jos tehtaassa todistaa Jeesuksen Vapahtajakseen, saa olla varma arvonimestä: hullu, porvarien pettämä, vanhanaikainen.

Jokaisella uskovalla on omat vaikeutensa. Toteutuu Raamatun sana: Monen ahdistuksen kautta on meidän meneminen Jumalan valtakuntaan. Tulee vaikeuksia ulkoapäin, kiusauksia, pilkkaa, huonompana pitämistä, syrjäyttämistä. Ei ole helppoa tämäkään: He erottavat

teidät yhteydestään. Niin suuresti ihminen on riippuvainen ympäristöstään, että jokainen erilaisuus ja painostus koskee. Sisäiset taistelut ovat kuumat, kun omatunto syyttää huonosta vaeluksesta ja vaatii paremmaksi tulemistä. Kun lankeemuksia tulee, kun vajoaa katkeruuteen, tyytymättömyyteen, vihaan, kateuteen jne, ei ole helppo mennä taas uudelleen Herran kasvojen eteen ja ottaa anteeksiantamusta. Hävettää ja ajattelee, ettei Herra välitä näin huonosta ja epäonnistuneesta. Tai sai huomata ylipistyneensä ja sitten lankesi omille teilleen, itsekorotukseen, luultuun omaan hurskauteen, muiden tuomitsemiseen, mammonan haalimiseen ja maailmanmielisyyteen. Uuden alku on se, että syntinen saa paeta Herransa käsittämättömään laupeuteen, jäädä puhdistettavaksi, anteeksiantamuksen vakuuteen Jeesuksen sovintoveren tähden. Mutta nyt jo joku kysyy: Eikö tuota ulkonaista ja sisäistä taistelua ole ollut aina uskovien elämässä. Tiedämme, että niin on aina ollut.

Mutta onko sitten nykyajassa jokin erityinen synti tai vaikeus, johon uskovat kompastuvat? Tätä miettikäämme.

I Aikamme on suuren hyvinvoinnin aikaa ainakin länsimaissa. Elintaso on korkea: asutaan hyvin, pukeudutaan kauniisti, syödään jopa yltäkylläisesti, liikutaan nopeasti ja mukavasti, matkailullaan paljon. Keskitason amerikkalaisille ei ole maailmanympärimatkustus mikään saavuttamaton asia ja pian suomalaisetkin ovat käyneet ainakin Norjassa tai Ruotsissa. Jopa 50:n vuoden aikana on tapahtunut tämä suunnaton edistys. Koneet ovat siinä suuri tekijä, koulunkäynti samoin. Tekniikka on ollut ja on yhä tärkeä iskusana. Ihmisten hyvinvoinnin ohella on keski-ikä suuresti noussut. Lääketiede torjuu elämän vihollisia, monet sairaudet voitetaan.

On toki hyvää sanottava tällaisesta kehityksestä. Mutta ihmisten on vaikea kestää liiallista hyvinvointia. Seuraavat rikkauden ja ahneuden vaarat, joista Raamattu painokkaasti puhuu. Ulkonai-

sen menestyksen ohessa unohtuu Jumalan kiittäminen, unohtuu ihmisen pienuus ja syvä turmelus. Ylpeys, kovuus, itsekkyyks, kevytmielisyyks kasvaa. Vapaan ajan lisääntyessä on huvittelu kasvanut suuresti. Revyyt ja kabareet, ravintolat huviesityksineen ja viinoineen vetävät; tanssisalien yleisömäärä on suuri, orkesterit hankkivat hyvin, sirkukset pyörivät kaikkialla, ei yksinomaan Linnanmäellä.

Tehtaiden varjoon hukkuu helposti ihminen, työntekijästä tulee väline, yhteydet katoavat, yhteiskuntaluokkien kuilut syvenevät. Kova kilpailu yhtäällä, tyytymättömyys ansioihin toisaalla vievät surullisiin vastakohtiin repien meidänkin kansaamme.

Teollistumisen ja liikenteen kasvun mukana tulee kiire. Jäi hiljaisuus, aina on melu ja touhu ympärillä. Se tekee ihmisen levottomaksi, pintapuoliseksi, kaavoittuneeksi. Jää kypsyminen, jää syveneminen. Elämän suuret yhteydet ja kysymykset odottavat turhaan ratkaisuaan. On ulkonaista hyvyttä, sisäinen ihminen, uskon ihminen jää tyhjyyteen. Tällaisessa ajan kiireessä moni uskova joutuu virran viemäksi. Tulee orjantapuroita, jotka tukahduttavat uskon. Tulee maailman henki, joka tappaa Jumalan Hengen työn. Miten monilla uskovien kotien lapsilla onkaan hyvä ulkonainen toimeentulo, mutta elävä uskon syke on sammunut. Siunatut ne valvovat, palavat uskovat, jotka lakkaamatta puhuvat ja rukoilevat lastensa puolesta. Yhtenä sellaisena äitinä mainitsisin V. Tannerin äidin, jonka monet säilyneet ja kuuluisan pojan teoksissa julkaistut kirjeet uhkuvat syvää huolta lasten sielun puolesta. Väsymättä hän terottaa, ettei hyvä elämä eikä ulkonainen menestys riitä, on elettävä uskossa Jumalan Poikaan, Vapahtajaan.

II Yhtenä aikamme probleemana on kaiken suhteellistaminen, totuuden kieltäminen. Sanotaan: ihminen on kaiken mitta, ei ole ulkopuolelta tulevia ohjeita. Jumalallinen arvovalta torjutaan. Siiveydessä ei olla ehdottomia, koska ihmisen tarpeita ja viettejä on ymmärrettävä. Vastuuta ei saa korostaa, silloin tulee pahoja komplekseja ja luonnollinen kehitys estyy. Jos lukee nykyajan romaania, on siinä luonteenomaisena kaiken hyväksyminen, suvaitsevaisuus, kaiken tuomitsematta jättäminen. Kaikelle löytyy syynsä ja kaikkea voi puolustaa joltakin näkökannalta katsoen. Monessa kohdin aikamme psykologia on tehnyt paljon hyvää "ymmärtäessään" ihmistä. Monet avioliiton ristiriidat selviäisivät,

jos tunnettaisiin toisen ihmisen vaikutteet, estot ja menneet vaiheet. Moni lapsi saa nyt vaikeuksiinsa apua, kun ennen kova ja tuomitseva ankaruus ruhjoi paljon herkkää ja kaunista. Mutta oikein nykyinen kristinoppi terottaa: Jumalan laki on elämän oma laki. Ei ole poistettavissa kylvämisen ja niittämisen, syyn ja seurauksen laki. Synti ei jää vaille rangaistusta, vaikka usein joutuvat viatomat kärsimään. On tajuttava tämä uudelleen. Ei usko pääse syvenemään, jos ihminen hyväksyy synnin elämässään. Jumalan Sanan kaksiteräisen miekan on leikattava syvälle ja särjettävä puolustelujen ja kaksinaisuuden kehä, jotta totuuden ja Jumalan pyhyiden valo loistaisi sydämen pohjaan asti.

III Kolmantena aikamme vaikeutena uskonelämässä mainitsisin kristillisten tapojen häviämisen. Vanha polvi tietää kertoa vielä säännöllisistä kirkkomatkoista. He muistelevat, kuinka varhain aamulla lähdettiin jalkaisin ja eväsnyytti mukana Herran huonetta kohti. Pieksut pidettiin kainalossa ja hameet käärityinä alkutaival, mutta kun kirkko näkyi, pukeuduttiin täydelleen ja niin päästiin aikanaan yhteiseen jumalanpalvelukseen Sanaa kuulemaan. Kotonakin luettiin paljon. Pyhäpäivä pyhitettiin ja rauhoitettiin. Moni muistaa näitä kotinsa kauniita tapoja kiitollisuudella. Jospa yhä olisi meillä sellainen suojeleva perintö: kristillisiä tapoja. "Suojele tapaa, niin tapa suojelee Sinua." Aamuhartauksista voisi tulla sellainen uskovan kodin yhteinen hetki. Suositeltava olisi lauantai-illan veisuu ja raamatunluku. Murheellista on kirkossakäynnin vähäisyys maassamme. Katoliset maat menevät tässä edellemme. Englannin kansa on myös esimerkiksi tässä, vieläpä Ruotsi ja Amerikka. Usein ihmettelen, että ihmisten kannattaa jäädä pois jumalanpalveluksesta. Ajattelen: Onko heidän elämänsä niin täynnä sisältöä ja rikkautta, että kannattaa jäädä pois seurakunnan kokouksesta. Älköön olko näin. Myös kirkossakäynti olisi saatava elpymään. On tietysti niin, että usko ei välittömästi riipu tavoista. Mutta elävä usko luo itselleen uran ihmisen päivittäiseen elämään. Tulee aamu- ja iltarukous, tulee Sanan luku ja rukous, perheessä — huoli toisista. Siten tulee tapoja, joita on vaalittava ja jotka sitten myös auttavat. Korvaamattomana tapana pitäisin myös sitä, että kyseltäisiin: "Mitä kuuluu?" Siten päästäisiin alkuun myös hengellisessä mielessä. Miten monesti uskovienkin kohtaaminen pinnal-

listuu eikä tuo sitä iloa ja virkistystä, mitä avonaisuus antaisi. Jos jää ulkonainen tapa, liian usein jää myös usko.

Näin olemme esitelleet muutamia vaikeuksia ja todenneet, että niihin on monen usko kompastunut ja sammunut. Emme kuitenkaan saa yliarvioida vaikeuksia. On ollut entisillä polvilla omia suuria vaikeuksia, joita meillä ei enää ole. Vuosisadan vaihteen materialismi on tieteessä voitettu kanta. Monet tiedemiehet ovat elävässä uskossa. Samaa voimme sanoa monista taiteilijoista. Maamme runoilijoissa on esimerkkejä siitä, miten Pyhä Henki soittaa runon kieliä. Jaakko Haavio ja Aaro Hellakoski ovat innoittavia esimerkkejä. Suuri asia, monen kohdalla vaikeuden poistuminen, on kirkon ja työväenliikkeen lähentyminen.

Kun muistamme Paavalin ahdistuksia, Lutherin ankaraa taistelua, Hedbergin ja muiden isien uskon kilvoitusta, monen sairaan ja köyhän iloista tunnustusta, silloin opimme hieman suhteellisuuden tajua. Miten monesti me vaikeoimme pienten vaikeuksien alla muistamatta sitä hyvyttä, jolla Herra on meitä hoitanut. Ilman koetuksia ei Herra omiaan vie. Tuli koettelee raudan, karsimys sielun.

On opettavaa kuulla jonkun lähetysaarnaaajan kertovan vaikeuksistaan ja sitten sanovan: On niin suurta edes tähän kärsiä Herran nimen tähden ja tehdä edes jotakin muiden hyväksi. Mutta valvovaa mieltä me kaikki tarvitsemme nykyisenä pahana aikana, jolloin monien rakkaus kylmenee. Tarvitsemme uudistusta yksityisessä uskonelämässämme, kodeissamme ja nuorisoliitoissa. Tarvitsemme sitä, että Raamatun sana ansiottomille, kurjille noussesta autuudesta saa oman sydämemme sytyttää iloon ja rohkeuteen.

Ajatelkaamme, kuinka ihmiset säästävät rahaa johonkin mieluisen tavoitteeseen: omaan kotiin, ulkomaanmatkaan, pianoon tai autoon. Meillä on suurin ja kallein päämäärä iankaikkinen elämä taivaassa. Sen tulisi kannustaa meitä matkallamme, jottei väsymys voitaisi, eikä maan aarteet sitoisi silmiämme. Herran voima on suurempi kuin vastustajan. Siksi me Hänessä voitamme ja varjellumme pelastukseen.

Maisteri Anna Koskiniemen pitämä esitelmä Etelä-Pohjanmaan Ev. Nuorisoliittopiirin kesäjuhilla Seinäjoella 8. 7. 56.

Meillä on lunastus

Sehän on meidän tunnuksemme. Onko se myöskin meidän sydämemme ja elämämmme tunnus, eikä vain huultemme kulunut sanonta. Se, että meillä on lunastus Hänen veressään, merkitsee sitä, että me saamme elää Jumalan yhteydessä, Hänen voimastaan. Tämä on elämän kaikista lahjoista suurin. Emmekö käyttäisi sitä, kun se on myöskin sisin ja kipein tarpeemme. Tarvitsemme hiljaisia hetkiä lukeaksemme Jumalan Sanaa ja kysyäksemme Hänen johdatustaan. Sanan kautta Pyhä Henki vaikuttaa, Jumalalla on sanottavaa meille. Hän tahotoisi näyttää syntimme, vapauttaa meidät sen siteistä, poistaa murheemme ja varustaa meidät voimalla sekä ilolla kutakin päivää ja sen tehtäviä varten.

Olemme Toveriliiton yhteisessä raamatunlukujärjestyksessä tähän asti ottaneet vuorotellen kirjoja Vanhan Testamentin ja Uuden Testamentin puolelta. Nyt otamme luettavaksemme kappaleen kummaltakin puolelta kullekin päivälle, edeten näin jatkuvasti. Pitäisihän koko Raamatun tulla meille tunnetuksi. Syksyn ohjelmaamme kuuluisi siis I Mooseksen kirja. Siinä on ilmoitus kaiken alusta, maailman, ihmiskunnan, synnin alusta. Mutta siellä on myöskin nähtävänä jo lunastuksen alku. Genesis, kirjan kreikankielinen nimitys, merkitsee juuri syntymistä, alkua. Lukiessamme tätä kirjaa pyytäkäämme muistaa Jeesuksen sanoja Joh. 5: 46—47. "Jos te Moosesta uskoisitte, niin te uskoisitte minua; sillä minusta hän on kirjoittanut. Mutta jos te ette usko hänen kirjoituksiaan, kuinka te uskoisitte minun sanojani?" Uuden testamentin puolelta sisältyvät ohjelmaamme Paavalin kirjeistä: 2 Korinttolaiskirje, Galatalais-, Efesolais- ja Filippiäiskirje, joissa kaikissa pääsäveleenä soi ylistys: "Se on täytetty". Paljon siunausta ja voittovoimaa on niihin kätkeytynä meitäkin varten. Lukekaamme tuo päivän lyhyt kappale useaan kertaan, kysellen, mitä sillä on tänään minulle sanottavana.

Jumala itse jälleen siunatkoon tämän yhteisen yrityksemme Hänen Sanansa tuntemiseksi, niin että myöskin omakohdaisesti voisimme joka päivä kiittää siitä, että minullakin on lunastus. "Aikaa kalista ostaos!" Meillä ei kenelläkään ole varaa menettää hiljaisten hetkien siunausta.

Evangeliumliittomme raamatunlukujärjestys

LOKAKUU

1	I Moos. 1: 1—12,	II Kor. 1: 1—7
2	13—23	8—14
3	24—31	15—20
4	2: 1—17	21—24
5	18—25	2: 1—4
6	3: 1—15	5—11
7	16—24	12—17
8	4: 1—15	3: 1—6
9	16—25	7—11
10	5: 1—16	12—18
11	17—32	4: 1—6
12	6: 1—22	7—12
13	7: 1—16	13—18
14	17—24	5: 1—7
15	8	8—13
16	9: 1—17	14—21
17	18—29	6: 1—10
18	10: 1—20	11—18
19	21—32	7: 1—10
20	11: 1—9	11—16
21	10—26	8: 1—6
22	27—32	7—15
23	12	16—24
24	13	9: 1—7
25	14: 1—17	8—15
26	18—24	10: 1—11
27	15: 1—21	12—18
28	16	11: 1—6
29	17: 1—14	7—15
30	15—27	16—33
31	18: 1—19	12: 1—10

MARRASKUU

1	18:20—33	12:11—21
2	19	13: 1—5
3	20	6—13
4	21: 1—13	Gal. 1: 1—7
5	14—21	8—14
6	22—34	15—24
7	22: 1—13	2: 1—10
8	14—24	11—14
9	23	15—21
10	24: 1—9	3: 1—6
11	10—27	7—14
12	28—55	15—18
13	56—67	19—29
14	25: 1—10	4: 1—7
15	11—26	8—20
16	27—34	21—31
17	26: 1—14	5: 1—6

18 I Moos. 26: 15—20	Gal. 5: 7—12
19 23—35	13—18
20 27: 1—29	19—26
21 30—46	6: 1—6
22 28: 1—9	7—10
23 10—22	11—18
24 29: 1—19	Ef. 1: 1—7
25 20—35	8—14
26 30: 1—24	15—23
27 25—43	2: 1—10
28 31: 1—16	11—16
29 31:17—35	2:17—22
30 36—55	3: 1—7

JOULUKUU

1 32: 1—23	3: 8—13
2 24—32	14—21
3 33	4: 1—6
4 34: 1—17	7—10
5 18—31	11—16
6 35: 1—15	17—24
7 16—29	25—32
8 36: 1—20	5: 1—5
9 21—43	6—14
10 37: 1—11	15—24
11 12—36	25—33
12 38	6: 1—9
13 39: 1—23	10—17
14 40	18—24
15 41: 1—16	Fil. 1: 1—6
16 17—37	7—11
17 38—57	12—18
18 42: 1—17	19—21
19 18—38	22—26
20 43: 1—14	27—30
21 15—34	2: 1—11
22 44: 1—13	12—18
23 14—34	19—24
24 45	25—30
25 46: 1—27	3: 1—6
26 28—34	7—11
27 47: 1—12	12—16
28 13—31	17—21
29 48	4: 1—7
30 49	8—17
31 50	18—23

*

"Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa." Matt. 24:35.

Eietoomme on tullut:

VIHITTYJÄ:

Eino Kurki ja	
Eeva Ikonen	(1949—50)
Sakari Pennanen	(1950—51)
ja Katri Kannisto	
Vilho Hynynen	(1950—51)
ja Veera Pehkonen	(1950—51)
Pertti Puoskari ja	
Aune Tolvanen	(1951—52)
Pentti Korkalainen	
Inkeri Torvinen	(1951—52)
Vilho Karppinen ja	
Seija Korhonen	(1952—53)
Pentti Kortelainen	(1952—53)
ja Maire Anttila	

KIHLOISSA:

Raimo Kuittinen ja	
Liisa Arpila	(1951—52)
Armas Heikkinen ja	
ja Auli Karvonen	(1952—53)
Kalevi Tuulimäki ja	
Anja Piirainen	(1952—53)
Timo Kähkönen ja	
Eevi Leinonen	(1953—54)
Erkki Rynnänen ja	
Liisa Kilpeläinen	(1954—55)
Rainer Nevantaus ja	
Seija Räsänen	(1955—56)

ERI OPPILAITOKSIIN PÄASSEITÄ:

Joensuun Naiskoti- teollisuuskouluun Auli Karvonen	(1952—53)
Pohjois-Karjalan Keskus- ammattikouluun Airi Tuononen	(1954—55)
Seppo Ruokolainen	(1952—53)
Auvo Vattulainen	(1952—53)
Pieksämäen Diakonissalaitokseen Mirja Siponen	(1953—54)
Helsingin Ev. Kansankorkeakouluun Lauri Korhonen	(1954—55)
Terttu Lankolainen	(1955—56)
Pekka Lehikoinen	(1950—51)
Helvi Saastamoinen	(1954—55)
Adi Savolainen	(1954—55)
Eeva Tikka	(1955—56)
Taimi Veikkolainen	(1955—56)
Loimaan E. Kansanopiston kodinhoitajakurssille Hilka Kortelainen	(1954—55)

Parhainta Onnea Elämällemme! "Muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus."

I Kor. 3:11

Sana pysyy

"Ruoho kuivuu, kukkanen lakastuu, mutta meidän Jumalamme sana pysyy iankaikkisesti." Jes. 40: 8.

Jälleen on tullut syksy. Kesä on takanapäin, sen loisto ja kauneus katoaa. Kesän kukkasista jää jäljelle vain kauliit muistot.

Mutta Jumalan sana ja sen lupaukset pysyvät vuodenaajoista huolimatta. Sannasta saamme aina lohdutusta ja virvoitusta elämän taipaleelle.

"Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tietäväksi." Näin kehoittaa apostoli Paavali meitä Fil. 4:6. Monta kertaa turhaan huolehdimme tämän ajan tarpeista muistamatta, että meillä on taivaassa Isä, joka tuntee ja tietää kaikki tarpeemme. Hän antaa meille sen, minkä parhaaksi näkee.

"Katselkaa kedon kukkia — ei Salomo kaikessa loistossaan ollut niin vaate-tettu kuin yksi niistä."

"Lupaukset Herran säilyy, ne ei muutu milloinkaan. Autuas, jos usko ken, Hällä tiellä murheiden, säilyy rauha Jeesuksen."

Sisko Kilpeläinen

»ME HALUAMME NÄHDÄ JEESUKSEN».

(Jatk. 2. siv.)

sydämessäsi, kuinka uusi, ihana Jumalaelämä siellä alkaa hennon oraan tavoin — ja siemen orastaa ja kasvaa, eikä hän itse tiedä, miten." (Mark. 4: 27).

Kunpa sydämemme ainaisena pyyntönä olisi saada nähdä Jeesus. Saada nähdä ja omistaa Hänet omana Vapahtajana, jokapäiväisenä Anteeksiantajana ja elämän Uudistajana. »Katso, Hän tulee pilvissä ja kaikki silmät saavat nähdä Hänet», sanoo Pyhä Kirja (Ilm. 1: 7). Kaikkien silmien on kerran katsottava Häneen. Olemmeko silloin niitä, jotka eivät koskaan ennen ole Häneen katsooneet ja Hänen on sanottava: "En tunne teitä." Vai olemmeko niitä autuaita, jotka ovat laskeneet kätensä Hänen käteensä, Häneen katsoen ovat pyytäneet matkaa tehdä ja Hänen suustaan saavat kuulla sanat: "Tulkaa, Isäni siunatut",

"Oi jos mä kerran näkisin Herran kunniaasaan."

Julia Vesterinen.